

være ganske rigtigt. Men da hørte jeg en berømt Taler gjøre stærke Indvendinger herimod, og den stærkeste var i mine Tanker den, at han sammenlignede den danske Sag med en døende Mand, der var opgivet af Lægerne, og som man derfor slet ikke kunde vente skulde leve. Han lignede sig selv ved Lægen og han lignede mig og Flere ved dem, der som Dvinder og Børn stode og græd og vrede Hænderne til ingen Nytte, da det var aldeles umuligt at forlænge den Døendes Dage, og altsaa var endnu mindre at tænke paa, at han skulde reise sig op i sin forrige Livskraft. Dengang harmede det mig, det tilstaaer jeg, men det kom, og det er mig fuldt bevidst, deraf, at jeg ikke kunde, som Taleren vist gjorde, sammensmelte i Tankerne den danske Sag, det danske Folks Sag og den danske Rigsdags Sag saaledes, at det blev til et uadskilleligt Hele. Det stod nemlig, som Historiker, klart for mig, at der kunde være en Adskillelse, at det, uagtet det vistnok aldrig kunde være ønskeligt, dog kunde blive Tilfældet, baade at Rigsdagen skilte sig fra Folket, og at Folket skilte sig fra Rigsdagen. Da dette for det danske politiske Folk, der jo staaer og falder med sin Rigsdag eller sin Repræsentation, upaatvivelig var det, som Taleren meente, saa maa jeg give ham Ret. Ja, det er sandt, det var en Døende, der med Rette var opgivet af Lægerne. Det viste sig ogsaa meget snart, at idetmindste for menneskelige Dine var ikke alene Døden vis, men den var indtraadt; thi det er aabenbart, at det politiske Folk i Danmark blev af Regjeringen, af det daværende Ministerium anseet for at være dødt og borte. Det Samme viste sig her, som altid viser sig, naar man antager Døden for sikker; Boet toges nemlig under Skifterettens Behandling. Her var vel ingen Skifteret, der kunde heller ikke lovlig være nogen Skifteret, men derfor saae man et Ministerium, som med kongelig Commissorium tog dette Bo under Behandling, og i Forordningen af 26de Juli saae man Skiftebrevet. Nu skete det mod al Forventning, jeg veed ikke om det var et Mirakel eller et Trylleri, det være hvad det være vil, nok er det, det skete, det er en Kjendsgjerning, at den Døde for et

Dieblit kom tillive igjen. Det var dengang, da der af min ærede Gjenbo (Tutein) blev antaget paa at sætte det Ministerium, der havde udstedt dette Skiftebrev, under Tiltale; der blev paa samme Tid, som det ærede Thing vist huffer, ogsaa bestemt at give et andet foreløbigt Livstegn, det var Adressen, som her staaer omtalt i nærværende Forslag. Den Adresse, som jeg siden har maattet høre ofte nok, uagtet jeg har aldeles ikke glemt den, blev antaget af Alle paa mig nær. Jeg gjorde en Hovedindvending mod den; min Hovedindvending var ikke, som en æret Minister af en Feiltagelse oftere har sagt, at deri Intet stod om Ministeransvarlighed, men min Hovedindvending imod den var den, at ved en saadan Adresse bandt Rigsdagen sig til Meget, og Regjeringen til slet Intet. Dette var min Hovedindvending i Vinter, og jeg troer, at man er temmelig enig om, at det har stadfæstet sig i Sommer. Jeg betragter nu dette Udkast, der bragtes os til en Forfatningslov for de fælles Anliggender, som et nyt Skiftebrev, der blev udstedt, men som nu blev forelagt den Igenoplevede til Underkrift. Det forrige Ministerium, vide vi, protesterede mod Adressen, som et Livstegn af En, som var død og skulde være død, protesterede saaledes og henviste derfor Den, som havde gjort Adressen som en Død, til Opløsning. Det nye Ministerium erkjendte derimod, at det, uagtet det var ubegribeligt, saa dog var en Kjendsgjerning, at der idetmindste for nogle Dieblikke var kommet Liv i den Døde; det fandt derfor og for en Ordens Skyld, at Skiftebrevet saa maatte underskrives af den Part selv, der hidtil havde været Gier af det, der nu fordeles. See, ved denne Leilighed var det, da jeg, idet jeg ogsaa dengang her havde Sæde, blev taget paa Raad med og saa, efter at jeg, saavidt jeg kunde, havde gennemskuet Sagen, raadede jeg den Igenoplevede, men for død Antagne, at gjøre sit Testamente, at skrive sit Testamente, og deri jo at indrømme, hvad det ikke langer kunde nytte at nægte, indrømme Skiftecommissairerne, som havde sat sig i Besiddelse af Boet, Ret til at dele, men jeg raadede dog at sætte deri noget Forbehold, noget Forbehold, saaledes at Manden, om han